

Vzkříšení pozemského těla Kristova.

Dokonalý je Bůh, Pán! Dokonalá je Jeho vůle, která je v něm a která vychází z něj, aby tvořila a udržovala dílo stvoření. Dokonalé jsou proto také zákony, které v Jeho vůli pronikají stvořením.

Dokonalost však předem vylučuje jakoukoliv odchylku. To je základ, který naprosto **opravňuje** k pochybnostem o tak mnohých tvrzeních! Mnohé nauky protirečí samy sobě, přičemž učí zcela správně o dokonalosti Boží, avšak současně v přesném protikladu staví tvrzení a požadují víru ve věcech, které dokonalost Boží a Jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření, zcela vylučují.

Tím však byl do tak mnohých učení vložen choroboplodný zárodek. Hlodající červ, který musí jednou způsobit zřícení celé stavby. Zřícení je tím nevyhnutelnější tam, kde jsou takovéto rozpory učiněny **základními pilíři**, které nejen pěstují pochybnosti o dokonalosti Boží, nýbrž ji ostře odpírají! Toto odpírání dokonalosti Boží patří dokonce k požadovanému přiznání víry, které teprve umožňuje vstup do náboženského sdružení.

Máme zde hovořit o **zmrtvýchvstání těla**, s ohledem na vzkříšení pozemského těla Syna Božího, které je většinou lidí přijímáno zcela bezmyšlenkovitě, aniž by zanechalo sebemenší stopu porozumění. Jiní si zase osvojují toto tvrzení s dokonale

vědomou neznalostí, protože jim chyběl učitel, který by jim k tomu mohl podat správné vysvětlení.

Jaký smutný obraz se tu naskytuje klidně a vážně pozorujícímu člověku. Jak uboze jeví se mu takovýto zástup lidí, kteří se velmi často ještě hrdě považují za horlivé stoupence svého náboženství, jako přísně věřící, když horlivost ukazují v tom, že ukvapeně v nevědomé vychloubačnosti shlíží na jinak smýšlející, a neuvažují, že právě to musí být považováno za neklamně znamení bezmocného nepochopení.

Kdo přijímá a vyznává jako své přesvědčení důležité věci, **aniž se ptá**, ukazuje tím bezmeznou lhostejnost, avšak žádnou pravou víru.

V **tomto** světle stojí takovýto člověk před tím, co nazývá tím nejvyšším a nejsvětějším, co mu má být náplní a oporou pro celé bytí.

Tím však není živým článkem svého náboženství, který by mohl dosáhnout vzestupu a spásy, nýbrž jen znějícím kovem a bezobsažně zvučícím zvonem, který nerozumí zákonům svého Stvořitele a také se nesnaží o to, aby je poznal.

Pro všechny, kteří takto jednají, to znamená zastavení a úpadek na cestě, která je má vést hmotností za účelem vývoje a podporování ke Světlu Pravdy.

Také falešné pojetí vzkříšení těla je jako každé jiné mylné pojetí uměle vytvořenou překážkou, kterou si berou s sebou na onen svět, před níž se tam také pak musí zastavit a nemohou jít dál, protože se sami od ní nemohou osvobodit; neboť falešná víra

na nich pevně lpí a svazuje je takovým způsobem, že je jim jakýkoliv svobodný výhled ke světlé Pravdě odříznut.

Neodvažují se uvažovat jinak a nemohou proto také dál. Tím přichází nebezpečí, že duše, které takto samy sebe drží spoutané, promeškají také ještě poslední čas k osvobození a nevnesou se včas ke Světlu, čímž musí klesnout do rozkladu a naleznou věčné zatracení jako svůj konečný cíl.

Věčné zatracení je trvalé vyloučení ze Světla. Je to z přirozenosti důsledného dění skrze sebe sama trvalé setrvání v odloučení **od toho**, moci se vrátit zpět do Světla jako plně vědomě vyvinutá osobnost. K této okolnosti dochází, když nastává vtažení do rozkladu, který vedle jemnohmotného těla také rozloží a rozpráší všechno duchovní jakožto osobně a vědomě získané ¹⁾. To je pak takzvaná „duchovní smrt“, ze které nemůže být více žádného vzestupu pro vědomě „já“, které se až doposud vyvinulo, zatímco při vzestupu nejen že trvá dál, nýbrž se dotváří až k duchovní dokonalosti.

Zesnulý člověk zůstává spoután a brzděn ve falešné nebo bezmyšlenkovité víře, kterou přijal za svou, až **sám v sobě** oživne jiným přesvědčením, uvolní se, a tím rozrazí překážku, která ho skrze jeho vlastní víru drží zpět, aby vkročil na správnou a pravou cestu a kráčel po ní vpřed.

Avšak toto překonání se a vyvinutí síly, které to stojí, aby sám sebe vykoupil z takovýchto bludů, je nesmírné. Již jen krok k přiblížení se takovýmto myšlenkám vyžaduje duchovně mocný popud. Tak udržují miliony lidí samy sebe v zajetí a nemohou proto získat již více síly, aby i jen pozdvihly nohu, ve zkázonosném bludu, že se tím dopouštějí něčeho nesprávného.

Jsou jako ochromeny a také ztraceny, pokud k nim samotná živá síla Boží nehledá cestu. Avšak ta může pomocně zasáhnout opět pouze tehdy, jakmile je v lidské duši jiskra chtění a vychází jí vstříc.

V tomto samo o sobě tak prostém a přirozeném ději spočívá ochromení, které nemůže být hroznější a zkázonosnější. Tím se však stává požehnání svobodného rozhodnutí, které je člověku svěřeno, následkem falešného používání kletbou. Každý to má neustále sám v rukách, aby se vyloučil nebo připojil. A právě v tom se to strašlivě vymstí, když se člověk slepě svěří nějakému učení, bez nejpreciznějšího a nejvážnějšího prověření! Lenost v tom ho může stát celé jeho bytí!

Nejhorším nepřítelem člověka čistě pozemsky je pohodlnost. Avšak pohodlnost ve víře stává se jeho duchovní smrtí!

Běda těm, kteří se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejostřejšímu prověření všeho toho, co nazývají vírou! Avšak zkáza čeká ty, kteří tak velkou bídu zavínili! Kteří jako falešní pastýři vedou své ovce do beznadějně pustiny. Nic jiného jim nemůže pomoci než zbloudilé ovce dovést zpět na pravou cestu. Je však při tom velká otázka, zda jim k tomu zůstane ještě dostatek času. Proto nechť každý pozorně zkoumá sám sebe, než se bude snažit poučovat svého bližního.

Mylná víra je mylné blouznění! A to drží lidského ducha zde i na onom světě těsně a pevně takovou intenzitou, kterou může uvolnit jen živá síla pravého Slova Božího. Proto naslouchej jeho volání každý, koho zasáhne. Jen tomu, kdo volání cítí, jen tomu je určeno! Každý takový nechť potom zkoumá a odvažuje, a

bude osvobozen!

Nechť při tom nezapomíná, že **jen jeho vlastní rozhodnutí** může přetrhnout pouta, která si předtím sám na sebe uvalil falešnou vírou. Jak se v pohodlnosti nebo v lenosti kdysi rozhodl, když se slepě připojil k některé nauce, kterou vážně neprozkoumal ve **všech částech**, nebo se snad snažil popírat Boha, jen protože k Němu sám doposud nedokázal najít cestu, která by odpovídala jeho oprávněné potřebě po důsledné úplnosti, tak musí také nyní opět **první chtění** k bezohlednému zkoumání vyjít při hledání **od něho samotného! Pouze potom** je schopen pozvednout nohu doposud skrze svou vlastní vůli pevně zadržovanou a učinit první krok, který ho vede k Pravdě a tím ke svobodě ve Světle.

On **sám** a vždy jen on sám **může, má a musí** uvažovat, protože k tomu nese v sobě dar. Vždyť musí vzít na sebe také veškerou zodpovědnost, tak či onak, lhostejno, co také chce a co koná.

Již toto vědomí by ho muselo nutit k nejostřejšímu prověřování.

Právě tato odpovědnost dává každému člověku nejen neomezené právo k takovéto zkoušce, nýbrž je dokonce i nejnaléhavější nutností! Lze to klidně považovat za zdravý pud sebezáchovy, a to není vůbec nesprávné! Nepodepíše přece také jakoukoliv pozemskou smlouvu, která mu ukládá odpovědnost, aniž by slovo od slova neprověřil a nerozmyslel, zda může všemu dostát. Nejinak je tomu a ještě mnohem vážněji v duchovních vztazích s rozhodnutím poddat se jakékoliv víře! Kdyby lidé při tom projevíli trochu více zdravého pudu sebezáchovy, tak by to

nebyl hřích, nýbrž požehnaní!

Vzkříšení těla! Jak může tělo hrubohmotnosti vystoupit vzhůru do čistě duchovní říše Boha Otce! Hrubohmotnosti, která není schopná ani přestoupit do jemnohmotnosti onoho světa. Všechno hrubohmotné, také dokonce i jemnohmotné, je podrobena podle věčných přírodních zákonů rozkladu. Neexistují v tom výjimky nebo odchylky, protože zákony jsou dokonalé. Proto také nemůže hrubohmotné po dosažené smrti vstoupit do říše Otce, nebo také jen do jemnohmotného onoho světa rovněž podrobeného rozkladu! Taková odchylka je v důsledku dokonalosti Božích přírodních zákonů jednoduše věcí nemožnou!

V malém to všechno lze zcela jasně pozorovat také v zákonech fyziky, které rovněž neukazují nic jiného než neposunutelné zákony Tvůrce, které stejně jako všechno v celém bytí pronikají také tímto oborem.

Všechno existující je přece podrobena jednotným zákonům vzniku, které jasně a zřetelně v sobě nesou prostou, avšak neposunutelnou Boží vůli. Nic nemůže být od ní odděleno.

Je to proto o to politováníhodnější, když některé nauky nechtějí uznat právě tuto mocnou velikost Boha, která se v tom projevuje a kterou se tak zjevně přibližuje lidstvu s jeho chápáním!

Každá nauka zcela správně odkazuje na dokonalost Boží. Je-li však počátek nebo prapůvod jako takový dokonalý, tak z něj může vzniknout také jen dokonalé. Tudíž musí být nezbytně dokonalé také zákony stvoření spočívající v odtud vzešlých aktech vůle. Přirozeně se nedá oddělit jedno od druhého. Tyto

dokonalé zákony stvoření pronikají a udržují všechno vzniklé jako zákony přírodní. Dokonalost je však totožná s nezměnitelností. To dokazuje, že nějaké odbočení v těchto základních nebo přírodních zákonech je zcela nemožné. Jinými slovy: Za žádných okolností se nemohou vyskytnout výjimky, které by odporovaly veškerému jinému dění v jeho přirozenosti.

Tak také nemůže nastat žádné vzkříšení těla, které zůstává jako hrubohmotné bezpodmínečně vázáno na hrubohmotnost!

Protože všechny prazákony vzešly z Boží dokonalosti, nebude se moci také nový akt vůle Boží nikdy vyvíjet v jiné formě než v té, která je dána od prapočátku stvoření.

Jestliže se tak mnohé nauky uzavírají této samozřejmosti, která je bezpodmínečně dána dokonalostí Boží, tak tím projevují, že jejich základy jsou **falešné**, že jsou zbudovány na lidském rozumu vázaném na prostor a čas, a tudíž si nesmějí dělat žádné právo na Boží poselství, které nevykazuje žádné mezery, protože jako takové mohlo vzejít jen z dokonalosti, z Pravdy samotné, která je bez mezer a je srozumitelná ve své prosté velikosti. **Přirozená** v první řadě, protože to, co je lidmi nazýváno přírodou, vzešlo z dokonalosti Boží vůle a ještě dnes se jí dostává živoucnosti nezměněným způsobem, a tím také nemůže být podrobena žádným výjimkám.

Když Kristus přišel na zem, aby hlásal Boží poselství Pravdy, musel proto také jako každý člověk použít hrubohmotné schránky, tedy těla. V tom musel by nakonec již každý myslící člověk poznat nezměnitelnost přírodních zákonů, jako také v tělesné smrti dosažené ukřižováním.

Avšak toto hrubohmotné tělo nemohlo tvořit po této smrti také žádnou výjimku, nýbrž muselo zůstat ve světě hrubohmotném! **Nemohlo** být vzkříšeno, aby vešlo do jiného světa! Toho pevně stojící Boží nebo přírodní zákony následkem své dokonalosti vzešlé z Boží vůle nepřipustí. Ani to nemohou, jinak by nebyly dokonalé a to by opět znamenalo, že také Boží vůle, Jeho síla a i On sám nejsou dokonalými.

Avšak protože je to vyloučeno, jak každá věda může ve stvoření samotném potvrdit, tak je falešné a pochybností o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo bylo vzkříšeno a po čtyřiceti dnech přešlo do jiného světa.

Jestliže má být tělo skutečně vzkříšeno, tak se to může stát jen takovým způsobem, že duše nějaký čas spojená ještě s hrubohmotným tělem jemnohmotnou šňůrou je zavolána do tohoto těla zpět ²⁾. To je však možné na základě přírodních zákonů jen tak dlouho, dokud tato šňůra existuje. Je-li tato šňůra jednou přerušena, tak by bylo vzkříšení, tedy zavolání duše zpět do dosavadního hrubohmotného těla nemožné! Také to přísně podléhá bezmezerným přírodním zákonům, a dokonce i Bůh sám by toho nebyl schopen, protože by to přece bylo proti Jeho vlastním dokonalým zákonům, proti Jeho dokonalé vůli, která v přírodě samočinně pracuje. Právě v důsledku této dokonalosti by nemohl také nikdy přijít na tak nedokonalou myšlenku, která by musela být jen aktem libovůle. Zde se opět ukazuje zdánlivá vázanost Boha v díle stvoření vlivem Jeho bezmezerné dokonalosti, která musí být v každém případě splněna a nepřipouští žádnou změnu, která však také není plánovaná ani nutná. To však není naprosto žádná skutečná vázanost Boha, nýbrž se to jako takové **jeví** jen člověku v mnoha věcech, protože

není schopen přehlédnout **celé** dění. A tato nemožnost přehlédnout **celek** přivádí ho k tomu, což je samo o sobě dobře a poctivě myšleno, že od svého Boha očekává akty libovůle, které přísně uvažováno musí Boží dokonalost jen snižovat. Lidmi je to přitom ve vši pokoře myšleno dobře, ovšem nevyvolává to v tomto případě úctyplný pohled vzhůru, nýbrž je to stahováno do zcela přirozeného omezení lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování Boží vůle nebo přírodních zákonů se uplatnilo také při probuzení Lazara, stejně jako u mladíka z Naimu. Tito mohli být probuzeni, protože spojovací šňůra s duší ještě existovala. Na Mistrovo zavolání se mohla duše opět stát jedno s tělem. Avšak ta byla pak nucena, podle přírodních zákonů, setrvat v hrubohmotném světě, dokud nedošlo k novému oddělení mezi hrubohmotným a jemnohmotným tělem, což jí později umožnilo vstoupit do jemnohmotného onoho světa, tedy došlo k novému hrubohmotnému úmrtí.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa je však věci nemožnou. Kdyby se duch Krista vrátil zpět do hrubohmotného těla nebo kdyby ho snad vůbec neopustil, tak by byl nucen k setrvání v hrubohmotnosti, dokud by nenastalo nové úmrtí, nijak jinak.

Vzkříšení v těle do jiného světa je úplně vyloučeno, pro lidi a stejně tak pro tehdy vtěleného Krista!

Pozemské tělo Vykupitele šlo touž cestou, kterou má jít podle přírodních zákonů Stvořitele každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, nebyl tudíž vzkříšen tělesně!

Vzdor vši logice a právě v ní obsaženému mnohem většímu uctívání Boha budou ještě mnozí, kteří v slepotě a lenosti své falešné víry nechtějí jít po tak prostých cestách Pravdy. Tak mnozí ovšem také nemohou jít z vlastního omezení. Jiní opět, kteří se naprosto vědomě pokoušejí zuřivě proti tomu bojovat, z opodstatněné obavy, že by se jim pracně zbudovaná stavba pohodlné víry musela zřítit.

Nemůže jim nic prospět, když se jako o základ opírají jen o doslovná podání; neboť také učedníci byli lidé. Je to přece jen čistě lidské, když tehdy učedníci silně rozrušení všemi hroznými událostmi proplekli při vzpomínkách ve svém líčení mnohé s vlastními myšlenkami a vlivem předchozího spatření jim ještě nevysvětlitelných zázraků podali tak mnohé jinak, než to ve skutečnosti bylo.

Jejich spisy a vyprávění byly zakořeněny stejně jako při mylném sloučení Syna Božího a Syna Člověka mnohdy příliš silně ve **vlastních** lidských předpokladech, které byly později položeny za základ mnohých omylů.

Také když jim stála pomocně po boku ta nejsilnější duchovní inspirace, tak přesto zasáhly při podáních velmi silně vlastní předpojaté názory a zkalily často nejlépe zamýšlené a nejjasnější obrazy.

Ježíš sám však nepsal žádné spisy, o které jedině by se bylo možné bezpodmínečně a nesporně opřít.

Nebyl by nikdy řekl nebo napsal něco, co by nestálo zcela a úplně v souladu se zákony jeho Otce, s Božími přírodními zákony nebo tvůrčí vůlí. Sám přece výslovně řekl:

„Přišel jsem Boží zákony naplnit!“

Avšak Boží zákony jasně spočívají v přírodě, která se však rozprostírá dále než jen v hrubohmotnosti, avšak přece také zůstává „přirozená“ všude v jemnohmotném, jakož i bytostném a duchovním světě. Myslíci člověk je schopen v těchto závažných slovech Spasitele nalézt zajisté něco, co překračuje rámeček matoucích náboženských nauk a ukazuje cestu těm, co skutečně hledají!

Kromě toho však může každý člověk k tomu najít v Bibli také opěrné body; neboť Ježíš se zjevil mnohým. Co se však stalo? Maria ho při tom zprvu nepoznala, Magdalena ho také ihned nepoznala, oba učedníci ho nepoznali celé hodiny cestou do Emauz, přestože s nimi šel a mluvil s nimi ... Co z toho vyvodit závěrem? **Že to muselo být jiné tělo**, které viděli, jinak by ho všichni **ihned** poznali! —

Nechť však zůstane klidně hluchým ten, kdo ještě nechce slyšet, a slepým ten, kdo je příliš pohodlný, aby otevřel svůj zrak!

Všeobecný pojem „vzkříšení těla“ nachází své oprávnění v **pozemských** zrozeních, která nepřestanou, dokud budou pozemští lidé. Je to velké zaslíbení povolání opakovaného pozemského života, opětovné inkarnace za účelem rychlejšího pokroku a nutného rozuzlení vzájemného působení nižšího druhu, což je totožné s odpuštěním hříchů. Je to důkaz nezměrné lásky Stvořitele, jejíž milost spočívá v tom, že odloučená duše, která svůj pozemský čas zčásti nebo zcela promrhala a přišla proto nehotová ke vzestupu na onen svět, dostane opět jednou příležitost zahalit se novým hrubohmotným tělem nebo pláštěm, čímž slaví její odložené tělo v těle novém vzkříšení. Duše, která již

odešla, prožívá tím nové vzkříšení v těle.

Jaké požehnání spočívá v tomto neustále se opakujícím splnění tak vysoké milosti, je schopen lidský duch, který nedovede přehlédnout vše, pochopit teprve později!

1)

Přednáška: [20. Poslední soud.](#)

2)

Přednáška: [40. Smrt.](#)